

GATTACA

d'Andrew Niccol

On s'ha vist mai? Un film sense efectes especials ni trepidant acció gratuïta; que conté tanta ciència-com-ficció; que presenta un guió compacte i força ben treballat; que mostra uns personatges amb més ànima que cos i que s'atreveix amb una certa imaginació visual a partir dels colors i del format panoràmic! Per acabar-ho d'adobar, reivindica la mentida com a forma de lluita contra el dirigisme. El càstig a tanta poca vergonya ha estat relegar-lo a una única sala - el Rialto! -, per veure si el poden substituir aviat per Godzilla o similar. Ja hi tornaran.

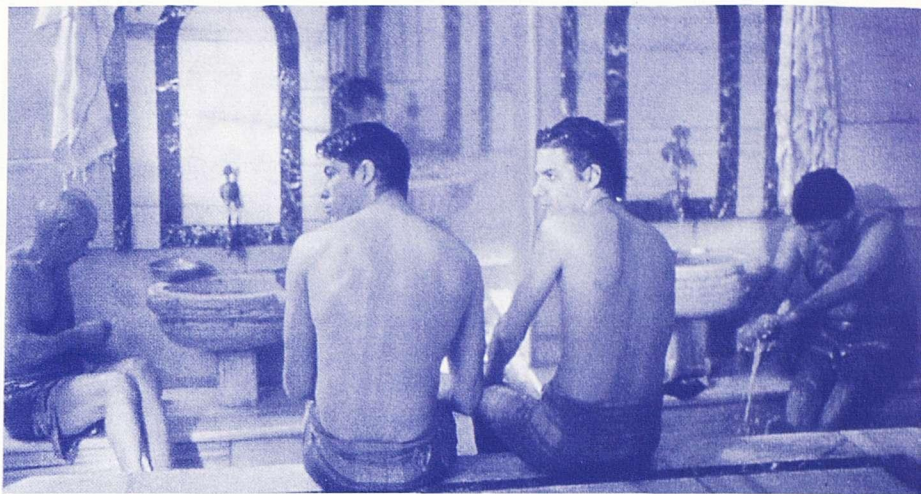
Valoració: 3

LA CORTINA DE HUMO

de Barry Levinson

Un guió sense temps morts, concís en els diàlegs i esmoladíssim en els continguts, duu tot el pes d'aquesta reflexió sobre la nova realitat creada dia a dia pels mitjans de comunicació. La resta, des de la música fins a la interpretació, no aporta sorpreses.

Valoració: 3

ANASTÀSIA

de Don Bluth i Gary Goldman

Si no pots vèncer can Disney... roba-li els dibuixants, copia-li les idees i alia't amb una productora com la Fox. El resultat serà un producte clònic, igual d'entretengut, amb la mateixa exhibició cromàtica i de fons, i només dues diferències: l'acció no és tan frenètica com a Hèrcules, però, en compensació, les cançons i les coreografies són molt més maques. Amb altres paraules, que si no gaudeix del mateix èxit, serà una pura q, estió de màrqueting.

Valoració: 2

HAMAM

de Fernan Ozpetek

Sembla una variant de *La pasión turca*, però en versió masculina, amb més subtileza, més gust pels detalls i, sobretot, un missatge més vitalista. Les bones intencions del guionista-director xoquen, però, amb la fredor inexpressiva d'Alessandro Gassman, més pendent d'exhibir el seu atractiu de passarel·la pels carrers d'Istanbul que d'interioritzar el canvi que pateix el seu personatge. Sort de la família turca, francament simpàtica.

Valoració: 3

FER EL QUE SAP

Feia molt de temps que no sorgia un nin prodigi a Hollywood, temperamental, rupturista, violent i sobre tot que omplís els cinemes de gom a gom. El nom, sens dubte, explosiu, Quentin Tarantino. Arribà de la mà d'un autèntic geni, Oliver Stone, qui va rodar el seu guió, *Natural Born Killers*. Esclatà la polèmica. L'autor va rebutjar els resultats i es convertí en "enfant terrible". La prova un film magnífic, com és *Reservoir Dogs* o el guió de *Amor a quemarropa* de Toni Scott, director mediocre. Però el seu nom pujà els altars amb *Pulp Ficción*, pel·lícula de culte, molt inferior a tot el que perdonà *Four Rooms*, on feia de productor i dirigia un dels horribles capítols. De qualche manera, per tant, el seu següent títol era una revàlida amb tota regla.

Jackie Brown és l'adaptació de la novel·la d'Elmore Leonard, *Rum Punch* i si a *Pulp Fiction* recuperà John Travolta, qui recuperà l'estatus d'estrella a aquest darrer ha intentat fer el mateix amb Pam Grier i Robert Foster, aconseguint aquest darrer una nominació a l'Oscar al millor actor secundari. Objectiu al complert. La banda sonora, també, com en ell és costum, és una meravella d'idoneïtat. La primera diferència la trobam amb la resta del repartiment, encapçalat per Robert de Niro, Michael Keaton i Bridget Fonda, com a secundaris, i sense oblidar a l'actualment tan prolífic, Samuel L. Jackson. Evità la violència gratuïta, encara que l'argument la demanava, baixà el ritme, volgué fer un clàssic i li sortí una pel·lícula avorrida. Està clar que cadascú ha de fer el que sap. ❖

